

Palmesøndag 2008

Jesus er gæst i Bethania hos de to søstre Martha og Maria og deres broder Lazarus. Jesus er blandt venner. Han er meget nært knyttet til dem.

Det er sidste gang, han besøger dem. Jesus er på vej mod Jerusalem, hvor de dramatiske ting skal ske, som også sker og bliver det, vi holder påske på: den sidste nadver skærtorsdag, tilfange-tagelsen, tornekrøningen og korsfæstelsen langfredag, og den tomme grav påskemorgen.

Jesus ved, at det er sidste gang han besøger Martha, Maria og Lazarus. Og de ved, at det er sidste gang, de er sammen med Jesus. Og så kommer Maria med det kostbareste, hun har: et pund ægte, meget kostbar nardusolie. Hun salver Jesu fødder og tørrer dem med sin hår, »og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie«. Aldrig før og aldrig siden duftede huset, som dengang Maria salvede Jesus med nardusolien.

Jesu disciple var også til stede. En af dem - Judas Iskariot - bliver forarget over den ødselshed, Maria lægger for dagen. »Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?« spørger han.

Nu er det altid lettere at være filantropisk, når det er for andres midler. Men det er sikkert rigtigt, at salven kunne være solgt og pengene være brugt til at gøre godt med blandt de fattige. 300 denarer kunne den have indbragt, og det er ikke noget helt ringe beløb. En denar er en dagløn, så der er tale om noget i retning af en almindelig årsløn.

På den anden side er de fattiges tarv noget nært et bundløst kar – det kan enhver socialforvaltning tale med om. Og så var det altså Marias salve og ikke disciplenes. I virkeligheden var Judas også ligeglad med de fattige, hører vi. Men Judas stod for apostlenes fælles pengekasse og stak i øvrigt noget til side af de fælles midler, hvis han kunne komme af sted med det.

Jesus tager hende i forsvar. Han køber ikke Judas' forargelse over hendes ødselhed. »De fattige har I altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt imod dem; men mig har I ikke altid«, siger han. »Lad hende være, så hun kan gemme den« – altså resten af salven – »til den dag, jeg begravnes«.

Jesus har øje for storheden i kvindens handling. Han tager imod hendes handling som en kærlighedserklæring. Af lutter kærlighed ofrer hun sit dyreste øje på ham. Den kærlighed skal ingen have lov at frakende hende, hvor meget man så ellers ud fra økonomisk snusfornuft kunne mene, at det er en vanvittig ødselhed, hun lægger for dagen. Men så stor er altså hendes kærlighed.

Hendes handling er mere end en kærlighedserklæring. Den har en symbolsk betydning. Hun salver Jesus. Hun gør ham til den salvede. Hun gør ham til Messias, eller hun bekræfter, at han er Messias. – »Messias« betyder den salvede – den, der er indviet af Gud. Israels konger blev i sin tid salvet til deres kongegerning. I det gamle testamente kan vi læse, at seeren Samuel to gange blev sendt af sted med oliehornet for at salve en mand til konge i Israel. Første gang var det Saul. Anden gang var det David.

Nu har Maria salvet Jesus til at være konge i Israel. Ganske vist var det en noget anden kongegerning, Jesus blev salvet til, end den, som Saul og David blev salvet til. For Jesus kongegerning var en kongegerning, der gik gennem lidelse og død. Den bestod i at lade livet, som et offerlam lader livet. Eller en syndebuk.

Maria indvier Jesus til denne gerning. Og samtidig salver hun hans legeme til hans jordefærd. Billedlig talt kommer hun med blomsterne til hans begravelse. Ikke en enkelt buket eller en enkelt krans, men en overdådighed uden lige af blomsterduft.

Og så er Jesus klar til at drage ind i Jerusalem. Folkeskarerne strør palmegrene foran ham og hylder ham som konge. Skønt der for en overfladisk betragtning ikke var så meget kongeligt over den måde, Jesus ankom til Jerusalem. Han kom ridende – ikke på en hest, sådan som konger forventes at gøre – men på et æsel.

Et mere ydmygt ridedyr kunne Jesus ikke vælge. Og dog ligger der vel i valget af ridedyr et ønske om at se en gammel profeti opfyldt. For var det ikke hos profeten Zakarias, man kunne læse de ord: »Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til, retfærdig og sejrrig, sagtmødig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl.« ? Altså forestillingen om en ny konge af Guds nåde.

En ny karismatisk kongeskikkelse i modsætning til de konger, man kendte alt for godt fra landets historie.

Selv den glørværdige David skulle stå i skyggen af den nye konge. For vist var David en stor konge og en genial politiker. Og dertil en snu kriger. Men han herskede altså med våben og soldater. Han gjorde for en tid Israel til en stormagt. Det var omkring 1000 år før Kristus. Men siden gik det ned ad bakke for Israel, sådan som det altid før eller siden går ned ad bakke for ethvert rige, der skal holdes oppe med våbenmagt.

Jesus var ikke kommet for at være en ny kong David, men for at være konge i Guds rige. Og hvad det så er, var der ikke mange, der forstod, dengang Jesus kom ridende ind i Jerusalem. Men vi, som kender fortsættelsen og kan se det hele i bakspejlet, har lidt bedre forudsætninger for at forstå det.

Nu gælder det blot om, at vi forstår det. Men det er faktisk det, vi håber på må ske, hver gang vi beder bønner i Fadervor: »Komme dit rige, ske din vilje, som i himmelen således også på jorden«.

Amen.